1 Ioan - Comentarii Jean Koechlin

„Şi mărturisiţi şi voi – le spusese Domnul celor doisprezece – pentru că de la început sunteţi cu Mine“ (Ioan 15.27). Aceasta face aici apostolul Ioan, subiectul lui fiind viaţa veşnică, mai întâi „auzită“, apoi „văzută“ şi „pipăită“ în Fiul, acum transmisă celor care, prin credinţă, au primit dreptul de a fi copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1.12). Trebuie să facem distincţie între relaţia propriu-zisă cu bucuria şi relaţia numită comuniune. Prima este partea tuturor copiilor Tatălui. Cea de-a doua, numai partea acelora care umblă în lumină (v. 7). De la versetul 6 până la capitolul 2.2 ni se explică în ce fel poate fi întreţinută comuniunea şi cum poate fi restabilită dacă a fost întreruptă. Din partea lui Dumnezeu, o provizie inepuizabilă răspunde la toate nelegiuirile: sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui. Nu există păcat atât de mare, încât acest sânge scump să nu-l poată şterge. El curăţă orice păcat (v. 7b), orice nelegiuire (v. 9). Din partea noastră, un singur lucru ni se cere: mărturisirea completă a fiecărei greşeli pentru a obţine o iertare deplină (v. 9; Psalmul 32.5). Datoria mea cea mare a fost plătită de Altul şi Dumnezeu nu ar fi drept faţă de Înlocuitorul meu dacă ar cere să I se plătească din nou.

Cu privire la tema păcatului, aceste versete reunesc mai multe adevăruri deosebit de importante: 1. Pe parcursul întregii vieţi, noi avem păcatul în noi (cap. 1.8), care este carnea sau firea veche. 2. Până la întoarcerea noastră la Dumnezeu, el a produs singurele roade pe care le-am fi putut aştepta: am păcătuit (cap. 1.10). 3. Sângele lui Hristos ne curăţă de toate aceste fapte comise (cap. 1.7). 4. Putem să nu mai păcătuim prin puterea vieţii ce ne-a fost dată (cap. 2.1). 5. Dacă totuşi se întâmplă să păcătuim – şi experienţa noastră de zi cu zi confirmă aceasta cu prisosinţă – Domnul Isus intervine şi atunci, nu ca un Mântuitor al cărui sânge a fost vărsat, ci ca un Apărător la Tatăl, pentru a restabili comuniunea.Ascultarea (v. 3-6) şi dragostea de fraţi (v. 7-11) sunt două dovezi că viaţa este în noi. De altfel, cea de-a doua rezultă din prima (Ioan 13.34). Totuşi, dacă noi Îl iubim pe Domnul, niciodată nu vom considera dureroase poruncile Lui (cap. 5.3). În versetul 6 însă, Dumnezeu ne dă o măsură şi mai mare: a umbla cum a umblat El este mai mult decât a asculta de poruncile Lui. Găsim în Evanghelia lui Ioan ce este adevărat în Hristos, iar în epistola lui, ce este adevărat în noi (v. 8). Aceeaşi viaţă trebuie să se arate în acelaşi fel (cap. 4.17b).

Pavel îi priveşte pe creştini ca formând Adunarea lui Dumnezeu. Pentru Petru, ei constituie poporul Său ceresc şi turma Lui. Pentru Ioan, ei sunt membri ai familiei Sale, uniţi prin aceeaşi viaţă primită de la Tatăl. În general, într-o familie, fraţii şi surorile au vârste şi stadii de dezvoltare diferite, chiar dacă relaţia şi partea de moştenire a ultimului născut sunt aceleaşi ca şi ale fiului de douăzeci de ani. Aşa este şi în familia lui Dumnezeu. În ea se intră prin naşterea din nou (Ioan 3.3), după care urmează, în mod normal, o creştere spirituală. Copilaşul, care ştia numai să-şi recunoască Tatăl (comp. cu Galateni 4.6; Romani 8.15-17), trece la stadiul tinereţii şi al luptelor. Aceste lupte au ca miză inima lui: va fi ea pentru Tatăl, sau pentru lume? Pofta cărnii, cea a ochilor şi lăudăroşia vieţii sunt cele trei chei pe care le foloseşte cel rău pentru a introduce lumea în orice inimă în care găseşte loc.În final, tânărul devine, sau trebuie să devină, un tată, având o experienţă personală cu Hristos.Şi tocmai copilaşilor, apostolul le scrie cel mai mult, pentru că, prin lipsa lor de experienţă, sunt cei mai expuşi la „orice vânt de învăţătură“. Să fim atenţi să nu rămânem copilaşi tot restul vieţii (Efeseni 4.14).

„Şi aceasta este promisiunea pe care El ne-a dat-o: viaţa eternă“ (v. 25). Ioan se referă la acest cuvânt al Păstorului celui bun: „Oile Mele ascultă glasul Meu... şi Eu le dau viaţa veşnică“ (Ioan 10.27,28). O altă promisiune a Domnului era darul Duhului Sfânt (Ioan 16.13). Această „ungere din partea Celui Sfânt“ se află astăzi nu numai peste cei numiţi „părinţi“, ci şi peste „copilaşii“ în Hristos, pentru a-i călăuzi în tot adevărul. „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa“ – a spus Domnul Isus – „nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“ (Ioan 14.6). Apostolul confirmă aici că acela care-L neagă pe Fiul nu-L are nici pe Tatăl. „Dacă M-aţi cunoaşte pe Mine – le-a spus Isus fariseilor – aţi cunoaşte şi pe Tatăl Meu“ (v. 23; Ioan 8.19). Tatăl nu poate fi cunoscut în afara lui Isus (Matei 11.27). De aceea vrăjmaşul depune atâta efort împotriva Fiului sfânt al lui Dumnezeu şi mai ales pentru a arunca îndoială asupra existenţei Lui veşnice şi a divinităţii Lui. Să ştim să recunoaştem vocea mincinosului (v. 22). Ceea ce este „de la început“ rămâne valabil până în „ceasul din urmă“ (v. 24, 18). Faţă de toate „noutăţile“, siguranţa noastră constă în a rămâne la învăţătura de la început (Galateni 1.8,9).

Ceea ce constituie, într-o familie normală, legătura dintre membrii ei este dragostea. Copiii o primesc şi o învaţă de la părinţii lor, apoi o imită şi o realizează între ei. Este o imagine ştearsă a dragostei pe care ne-a dăruit-o Tatăl, numindu-ne copii ai Săi! Această dragoste nu suntem chemaţi s-o înţelegem, ci s-o vedem (v. 1) şi, constatând-o, să-i răspundem.Din versetul 9, unii credincioşi ar putea deduce că nu au viaţa de la Dumnezeu, pentru că li se întâmplă să păcătuiască (vezi cap. 5.18). Dar să înţelegem bine că adevăratul «eu» al creştinului este omul cel nou, şi acesta nu poate păcătui.Împărţirea omenirii între copii ai lui Dumnezeu şi copii ai diavolului este stabilită în modul absolut prin versetele 7-12 (comp. cu Ioan 8.44). Astăzi, în multe medii religioase, această diferenţă nu este cunoscută. Că sunt creştini mai mult sau mai puţin practicanţi, aceasta este recunoscut. Dar că unii se declară salvaţi, în timp ce alţii ar fi pierduţi, aceasta îi taxează de orgoliu şi de îngustime pe cei care s-au pus la adăpost. Neînţelegerea lumii, care poate merge până la ură, ne dă ocazia ca aici, pe pământ, să semănăm puţin cu Isus (v. 1b; Ioan 16.1-3). Curând vom fi asemenea Lui, în glorie, şi Îl vom vedea cum este (v. 2).

Ura lumii faţă de copiii Tatălui nu ar trebui nicidecum să ne surprindă (v. 13; comp. cu Ioan 15.18...). Mai curând amabilităţile ei ar trebui să ne pară suspecte. În ce priveşte dragostea, lumea nu poate produce decât contrafaceri, motivele ei nefiind niciodată sincere, niciodată total dezinteresate. Adevărată este doar dragostea lui Dumnezeu, care-şi are izvorul în El Însuşi, nu în obiectul ei. Cu o asemenea dragoste avem nevoie să fim iubiţi, pentru că în noi nu este nimic vrednic de iubit (Tit 3.3). Şi crucea este locul unde vom învăţa să cunoaştem această dragoste divină infinită (v. 16).Versetele 19-22 subliniază necesitatea unei conştiinţe bune, a unei inimi care nu ne condamnă. Dacă facem numai ceea ce Îi este plăcut Domnului, El va putea răspunde fără excepţie la toate rugăciunile noastre. Părinţii care aprobă purtarea copilului lor îi oferă cu plăcere ceea ce cere (v. 22; comp. cu Ioan 8.29; 11.42). A rămâne în El – aceasta este ascultarea. El în noi – aceasta este comuniunea care rezultă din ascultare (v. 24; cap. 2.4-6; 4.16; Ioan 14.20; 15.5,7). Cufundaţi în mare un vas deschis; el va fi în acelaşi timp şi spălat şi umplut. Aşa să fie şi inimile noastre în dragostea lui Hristos!

Adevărul are întotdeauna «falsificatori». Şi, după cum fiecare cetăţean, riscând multe necazuri, trebuie să ştie să recunoască moneda ţării lui, noi trebuie să ştim să deosebim de unde provin diferitele învăţături care ni se prezintă. Fiecare dintre ele trebuie probată (v. 1; 1 Tesaloniceni 5.21) şi Cuvântul ne dă mijlocul sigur de a nu confunda «monedele false» cu cele bune. Cele din urmă poartă însemnul lui Isus Hristos venit în carne (v. 3).Cât despre firea Lui, această epistolă ne învaţă că Dumnezeu este lumină (cap. 1.5) şi dragoste (v. 8, 16) Sursa unică a întregii iubiri este în El. Dacă cineva iubeşte, acesta este deci semnul că este născut din Dumnezeu (v. 7). Reciproc, cine nu iubeşte nu-L cunoaşte pe Dumnezeu. Trebuie să ai acea fire care iubeşte, pentru a şti ce este dragostea (1 Tesaloniceni 4.9). Şi această dragoste, care este iniţiativa lui Dumnezeu faţă de noi (v. 10, 19), a răspuns perfect stării făpturii Sale. Omul era mort: Dumnezeu L-a trimis pe Singurul Lui Fiu pentru ca noi

să trăim prin El (v. 9); omul era vinovat: Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Lui pentru a fi ispăşirea pentru păcatele noastre (v. 10; cap. 2.2); omul era pierdut: Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii (v. 14; Ioan 3.17).

Două fapte cu implicaţii nelimitate dezvăluie oamenilor dragostea divină: Hristos dându-Şi viaţa pentru noi (cap. 3.16) şi Dumnezeu trimiţându-Şi Fiul (cap 4.10). Şi acum această dragoste le este făcută cunoscut într-un al treilea mod: prin aceea că răscumpăraţii Domnului se iubesc unul pe altul. Astfel Dumnezeu este – sau ar trebui să fie – făcut vizibil (v. 12) de când Isus nu mai este pe pământ (Ioan 1.18). Nu este posibil să-L iubeşti pe Dumnezeu şi să nu-i iubeşti pe copiii Lui. Când cineva ne este într-adevăr drag, ne este la fel de drag tot ceea ce este legat de el. De exemplu, cineva care îşi iubeşte cu adevărat soţul sau soţia iubeşte şi familia lui sau a ei. Şi Dumnezeu nu Se mulţumeşte cu o dragoste în cuvinte (cap. 3.18). În această epistolă se repetă în mod constant expresiile „dacă zicem…“ (cap. 1.6,8,10), „cine zice…“ (cap. 2.4,6,9) şi „dacă zice cineva…“ (v. 20). Împreună cu apostolul putem spune: „Noi Îl iubim…“ (v. 19). Atunci s-o şi arătăm!În aceste versete am întâlnit: 1. dragostea pentru noi (v. 9): este mântuirea deja împlinită; 2. dragostea în noi (v. 12,15,16), turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt; 3. dragostea cu noi (v. 17), dându-ne siguranţa că în curând ne vom înfăţişa înaintea lui Dumnezeu. Astfel este activitatea desăvârşită faţă de noi a acestei dragoste divine!

Epistola lui Ioan, ca şi Evanghelia lui, atestă că avem viaţa veşnică numai prin credinţa în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu (comp. v. 13 cu Ioan 20.31). Necrezând, după atâtea mărturii, înseamnă a-L face pe Dumnezeu mincinos (v. 10). Acum însă copilul lui Dumnezeu se bazează pe certitudini: „Ştim…“ nu încetează să repete apostolul (v. 2, 13, 15, 18, 19, 20). Şi credinţa noastră nu numai că îşi însuşeşte mântuirea, ci triumfă asupra lumii prin aceea că, privind dincolo, se leagă de ceea ce este nepieritor (v. 4). Ce fericire să ştim de asemenea că Dumnezeu ne ascultă şi că ne dă ceea ce cerem după voia Lui (v. 14)! «Creştinul însuşi n-ar dori să-i fie dat vreun lucru contrar voii lui Dumnezeu». Dar cum să cunoaştem această voie? Prin priceperea pe care ne-a dat-o Fiul lui Dumnezeu (v. 20; Luca 24.45). „Şi noi suntem în Cel adevărat“, spre deosebire de lumea întreagă care „zace în cel rău“ (v. 19). Cel rău nu are în arsenalul lui niciun obiect cu care să-l poată seduce pe omul nou care este în noi. În schimb, el ne oferă mulţi idoli buni să ispitească bietele noastre inimi fireşti. Copii ai lui Dumnezeu, să ne păzim sentimentele noastre, încât să fie în totalitate (neîmpărţite) pentru Domnul (v. 21; 1 Corinteni 10.14).

clickbible.org